

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobkyně **I. E.**, zast. Mgr. Ondřejem Rejskem, advokátem AK Hradec Králové, Buzulucká 431, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2011, čj. OAM-160/LE-BE02-ZA09-R2-2009 **t a k t o :**

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný správní orgán rozhodl dne 10. 8. 2011 o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni, odkázal na ust. §§ 12 – 14 b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného brojila včasnou žalobou, uvedla, že rozhodnutí pokládá za nezákonné a vadné, žádala jeho zrušení a ustanovení advokáta, který by její žalobu doplnil. V doplnění žaloby pak právní

zástupce žalobkyně namítal, že správní orgán nepostupoval tak, aby zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a skutkový stav věci nebyl zjištěn řádně. Žalovaný nehodnotil korektně shromážděné zprávy o zemi původu v celém jejich rozsahu a v souvislostech s ostatními zprávami a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení nejsou přesvědčivé, příp. nejsou uvedeny. Žalobkyně tvrdí, že Nigerie ve skutečnosti ženám účinnou ochranu před nuceným sňatkem neposkytuje, ani před dalšími formami násilí a psychického nátlaku. Samotný žalovaný zmiňuje v rozhodnutí pouze nevládní organizace, u kterých by údajně mohla žalobkyně hledat ochranu, lze tak mít za to, že státní orgány pronásledování žen trpí. Samotná rozloha státu při současném rozvoji informačních a komunikačních technologií negarantuje, že pobyt žalobkyně zůstane utajen, negarantuje její bezpečí, její obava se nevztahuje jen na část území Nigérie, ale na celé území. V případě návratu může být ze strany státních orgánů postižena, postih není vyloučen jen tím, že pro něj není zákonný podklad, neboť podstatné je, že k němu může reálně dojít. Může být zadržena a vystavena mučení nebo nelidskému a ponižujícímu zacházení. Za takové pak považuje již samotný fakt, že bude podrobena výslechu při návratu do Nigérie. Žalobkyně neumí psát, pochází z prostých poměrů afrického venkova a nesrovnalosti v jejích výpovědích na základě toho se nejeví jako zásadní. Byla pronásledována z důvodu pohlaví, jako žena byla pod pohrůžkou zabití nucena uzavřít sňatek. Státní orgány Nigérie účinnou ochranu před takovým pronásledováním neposkytují, v jiné části Nigerie žalobkyně ochranu najít nemůže a proto splňuje podmínky ust. § 12 b) zákona o azylu – právní posouzení žalovaného je nesprávné. Dále je žalobkyně přesvědčena, že splňuje i podmínky ust. § 14 a) zákona o azylu, tedy podmínky ochrany doplňkové, neboť jí v případě návratu hrozí reálné násilí či jeho pohrůžka v souvislosti s nucením uzavřít sňatek – tedy bude vystavena ponižujícímu zacházení. Z tohoto pohledu není rozhodné, zda původcem takové vážné újmy bude stát nebo soukromé osoby, když stát není schopen poskytnout ochranu před takovým jednáním. Žalobkyně proto navrhovala zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu správnímu řízení.

Žalovaný podal k žalobě písemné vyjádření dne 15. 11. 2011, v něm popřel oprávněnost námitek, odkázal na obsah správního spisu, zejména vlastní žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, její výpovědi a posléze i odůvodnění napadeného rozhodnutí ve věci. Správní orgán uvedl, že se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobkyně sdělila, zjistil skutečný stav věci a pro vydání rozhodnutí si opatřil úplné podklady. Žalobkyně neuváděla v průběhu správního řízení skutečnosti, svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů § 12 či že by jí hrozila vážná újma ve smyslu ust. § 14 a) zákona o azylu, ze strany státní moci z tohoto pohledu žádné potíže neměla a nehrozí jí ani v případě návratu do země původu. Žalobkyně neuváděla ani skutečnosti, hodné zvláštního zřetele – ve vztahu k ust. § 14 zákona o azylu. V zemi původu vyhledala pomoc u pastora, u něhož rovněž žila, násilím či zabitím jí nikdo nevyhrožoval, potíže měla s matkou. Žila na jihu země, nucené sňatky jsou ovšem problémem zejména severní části Nigérie. Do ČR původně žalobkyně nepřicestovala za účelem žádosti o azyl, žádost podala účelově z důvodu legalizace pobytu. Na podporu svých tvrzení žalobkyně nepředložila žádný důkazní materiál, na mnoho položených otázek odpovídala vyhýbavě a neurčitě – nevím..., správní orgán je názoru, že i negramotná

žena původem z chudého afrického venkova by měla být schopna odpovídat alespoň na jasné a jednoduše formulované otázky týkající se jejího života. Žalobkyně je již plnoletá, nemusí žít s matkou, má možnost se v rámci rozsáhlého území Nigérie přestěhovat na jiné místo a na tom nic nemění ani v žalobě zmíněné zdokonalující se informační a telekomunikační technologie, navíc kvalitu a pokrytí nigerijských sítí nelze porovnávat s technologicky vyspělou Evropou. Z úřední činnosti je správním orgánu známo, že nigerijská telekomunikační síť spravovaná NITELem stále kolabuje, je nevýkonná, zastaralá, poruchová a nedostatečná. S tragickým stavem pevných linek souvisí katastrofální úroveň poskytovaných internetových služeb. Dle názoru nevládní organizace WACOL je možné vnitřní přesídlení pro jakoukoliv dospělou ženu bez ohledu na to, zda je ohrožena obřízkou, domácím násilím či nuceným sňatkem. V Nigérii působí mnoho organizací na místní, národní či státní úrovni, tyto pomáhají ženám v nesnázích – např. BAOBAB, WACOL, LACVAW, UNIFEM, Project Alert on Violence Against Women, CIRDDOC či WRAPA – dokonce vyvíjí činnost prostřednictvím svých dobrovolníků ve všech 36 nigerijských státech. Organizace WACOL má hlavní kancelář v Enugu s pobočkami v Abuji, Port Harcourtu v Rivers State, Ogidi v Anambra State a Nikalagu v Ebonyi State, navíc disponuje i bezplatnou telefonickou poradenskou linkou. Ženskými otázkami se rovněž zabývá zřízené Federální ministerstvo pro ženské záležitosti a sociální rozvoj spolupracující s koaliční organizací LACVAW, sdružující 50 nevládních organizací a několik jednotlivců. Pokud by tedy měla žalobkyně při návratu obdobné potíže, může se na tyto obrátit s žádostí o pomoc. V tomto směru žalovaný odkázal na aktuální informace o zemi původu, cit. v rozhodnutí. Žalobkyně má reálnou možnost domoci se v Nigérii účinné ochrany a nejde jen o nevládní organizace. Žalovaný nesouhlasí s názorem, že výslech je ponižující úkon, i v zemích s vysokými demokratickými standardy se koná denně tisíce výslechů a pohovorů v různých typech zařízení. Žalovaný nepovažuje své rozhodnutí za nesprávné, nezákonné a navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Při jednání soudu dne 11. 6. 2012 žalobkyně uvedla, že jí možná pomoc mezinárodních organizací jako ohrožené ženě v Nigerii známa nebyla, neví ani o možném zprostředkování asistovaného návratu do země původu. K dokumentu ÚOOZ, který soud citoval, sdělila žalobkyně, že byla celkem 3x vyslechnuta v Kostelci nad Orlicí policejními orgány, sdělila, že o popisované organizaci nic neví, s prostitutí neměla nic společného. Zástupce žalobkyně uvedl, že doručovací razítko listiny je stejného data jako datum vydání napadeného rozhodnutí, představuje však nové skutečnosti, které nelze v řízení uplatnit, ani policie nedošla k žádným relevantním závěrům. Žalobkyně žádá dobré rozhodnutí, je to její poslední příležitost, vrátit domů se nemůže, protože by byla zabita. Doma ji nutili vzít si starého muže, neměla možnost vybrat si podle svého, matka jí vysvětlila tradici s tím, že pokud neuposlechne, zabijí ji a obětují její tělo. Stále jí to opakovali, ona to odmítala a měla strach, dlouho jí trvalo, než se rozhodla odejít. Neměla svobodu, celé situace se obává, toho, aby ji nechytily a nezabili, starého muže si vzít nechce. Pastorovi jí bylo líto, pomohl jí a proto je zde. Byla již mnohokrát vyslýchána, už to nechce podstoupit. Její rozhodnutí trvalo dlouho, stále hledala pomoc a nemohla ji nalézt. Nikam se však neobracela, nechodila ven a pobývala pro své velké obavy uvnitř. V závěrečném návrhu pak zástupce žalobkyně poukázal na odůvodněný strach žalobkyně

z pronásledování na základě jejího pohlaví, jako ženě jí bylo vyhrožováno nuceným sňatkem a případným zabitím. I ze správního spisu plyne, že nigerijské orgány neposkytují ženám dostatečnou ochranu a podobné pronásledování je zde trpěno. O mezinárodních organizacích žalobkyně nic nevěděla, s ohledem na její původ a postavení ani vědět nemohla, nelze jí tak přičítat k tíži, že se na ně neobrátila. Nucení ku sňatku je závažné a ponižující jednání, takovým je konečně i případný výsledek, jemuž by byla žalobkyně v případě návratu podrobena imigračními úředníky, kteří by zřejmě očekávali i úplatek, žalobkyně by jistě měla i strach z výsledku věci. Žalobkyně proto trvá na všech žalobních bodech, žádá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení. Na náhradě nákladů řízení žalobkyně účtuje jízdné vlakem z Prahy do Hradce Králové a zpět.

Pověřený pracovník žalovaného správního orgánu odkázal na vcelku aktuální rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z 8. 3. 2012, kdy bylo pod sp. zn. 7 Azs 3/2012 řečeno, že nucené sňatky nejsou azylově relevantním důvodem, bylo odkázáno na další rozhodnutí, která se v tomto smyslu problémem zabývala. V případě žalobkyně nelze pojmově hovořit o mezinárodní ochraně, v jejím případě se jednalo o problémy se soukromými osobami, nelze hovořit ani o tom, že by jí domovský stát odmítl či neposkytl potřebnou ochranu. Sama uvedla, že se k žádným státním orgánům neobrátila, v Nigérii nefungují toliko nevládní organizace, za účelem pomoci ženám v určitých nelehkých životních situacích fungují i státní instituce, tyto jsou uvedeny na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí. Pro žalobkyni byla relevantní i případná alternativa vnitřního přesídlení, v rámci jejího pobytu v Lagosu jí nic nehrozilo a zřejmě tam pobývala dlouho. Pro případ jejího návratu se správní orgán zabýval podrobně případnou vážnou újmou, za takovou však rozhodně nemůže považovat jednání s úředníkem imigračního úřadu, informace poskytnutí úplatku je v této souvislosti spekulativní, v ostatním se jedná o běžná jednání, které by musel případně podstoupit i občan ČR, pokud by se do země navracel bez potřebných dokladů. Správní orgán odkazuje na výše cit. rozhodnutí NSS, obsah správního spisu a samotné rozhodnutí ve věci, žádá zamítnutí žaloby jako nedůvodné, náhradu nákladů řízení neúčtuje.

Ze správního spisu plyne, že Služba cizinecké policie Frýdek – Místek vydala dne 18. května 2009 pod čj. CPOV-6493/ČJ-2009-074002-SV rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně na dobu tří roků, a to dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně podala dne 14. 6. 2009, uvedla, že se narodila 18. 6. 1983, je státní občankou Nigérie, rodiče a tři sourozenci žijí v O., kde dříve žila i ona. Je svobodná, do května 2009 žila v O., cestovní doklad ztratila po odbavení na letišti v autobuse. Je křesťanského vyznání, nikdy nebyla politicky organizována, má základní vzdělání. Zem původu opustila 11. 5. 2009, neboť ji chtěli provdat za starého muže, kterého nechtěla. Z O. jela do Lagosu, odtud letěla letadlem, neví kudy a zda mělo letadlo mezipřistání. O azyl žádá, neboť musela opustit domov, kde ji chtěli proti její vůli provdat za starého muže. Přiletěla z Lagosu dne 12. 5. 2009, chtěla by zde normálně pracovat a žít, v případě návratu jí hrozí zabití za odmítnutí sňatku. V rámci pohovoru dne 8. 6. 2009 žalobkyně uvedla, že měla cestovní doklad na své jméno, cestu jí zařizovali jiní lidé, nevěděla, kam letí. Konkrétně se jednalo o

pastora z organizace Door of faiths ve městě Lagos, zařídil jí i letenku, nic neplatila. S rodinou bydlela ve vesnici O., neví, kde leží, neví, jak dlouho chodila do školy, ale u nich se říká, že dokončila 2. stupeň vzdělání. Pracovala doma s matkou, rodina se zabývala zemědělstvím. Matka jí sdělila, že ve vesnici platí tradice, bylo jí 18 let a poslali ji ke starému muži, říkávala mu strýčku, on jí požádal, aby s ním spala, snažil se ji k tomu přinutit, druhý den se vrátila k rodičům a ti jí vysvětlili, že je to její muž. Dle tradice již malé dívky jsou provdány, do 18 let zůstanou na výchovu u matky, pokud by se pak dívka bránila, bude zabita, matka chtěla, pokud se dcera nepodvolí, aby opustila dům, protože by měli ve vesnici problémy. Žalobkyně se obrátila na pastora ve vesnici, ten jí řekl, že má právo si muže vybrat, dovolil jí zůstat v kostele, neví, jak dlouho u něho byla. Muži z vesnice žádali její navrácení, pastor jí ale zařídil dopravu do Lagosu za jiným pastorem, neví, jak dlouho pak byla zde a bylo jí řečeno, že jí bude zařízena cesta jinam. Z domova odešla v 18 letech, několik let žila ve vesnici u pastora, ten jí pak zařídil cestu do Lagosu. Uvedla, že by ji zabili muži z vesnice, při odjezdu nevěděla, kam cestuje, ani neví, jak dlouho cesta trvala. Jiné problémy neměla. Nezná tradice zdejší země, o možnosti žádosti o azyl jí řekla nějaká žena.

Dne 10. 6. 2009 vydal žalovaný rozhodnutí, kterým zamítl žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou, s odkazem na ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Krajský soud v Praze pod sp. zn. 47 Az 40/2009 dne 3. 9. 2009 cit. rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení s tím, že dosud zjištěný skutkový stav ve věci nepovažoval za dostatečný, uložil správnímu orgánu znovu posoudit tvrzení žalobkyně, toto porovnat se zprávami nevládních organizací a znovu ve věci rozhodnout. S žalobkyní provedl správní orgán další pohovor 27. 9. 2010, v jeho průběhu žalobkyně uvedla, že do ČR přicestovala 12. 5. 2009, na policii se dostala 17. 5. 2009, neví, jaký měla doklad, někdo jí pomáhal a jenom jí ho ukázal a ona neví, co bylo uvnitř. Ztratila ho, neví kde. Žila ve vesnici, chodila do školy, pak pracovala s matkou na farmě, má dvě mladší sestry a bratra. Vesnice O. je trochu větší než Kostelec nad Orlicí. Přinutili ji k provdání za starého muže, kterého neměla ráda, podle tradice, pokud by si ho nevzala, zabijí ji a použijí k nějakým rituálům. Za muže byla provdána již jako nemluvně, v 18 letech k němu měla skutečně odejít, do té doby si myslela, že je to strýček. Odmítla k němu odejít a matka jí řekla, že ji stařešinové vesnice nechají zabít, lidé ve vesnici jí dělali problémy, proto odešla k pastorovi. Vesničané nejdříve nevěděli, kde je, ale když se to dozvěděli, hrozilo, že zničí faru i kostel, pokud ji duchovní nevydá. Prchla k jinému pastorovi, bloudila, jela na kole. Druhý pastor jí potvrdil, že pokud neuposlechne tradice, skutečně ji zabijí, řekl, že jediným řešením je opustit zem. Slíbil, že jí s tím pomůže, že vše zařídí. Dal jí nějakou knížečku, nevěděla, co to je, prý, kdyby ji zastavila policie, koupil jí letenku a na letiště jeli autem. Nepamatuje si, jak co dlouho trvalo. Držela v ruce tu knížečku a policie ji kontrolovala, zkontrolovali jí i malou tašku, kterou měla. K dotazu správního orgánu pak žalobkyně uvedla, že vesničané stále chodili do jejich domu, ona se vždy schovala, nechodila už ani ven, bála se, že by ji chytli. Matka nedovolila vesničanům, aby prohledávali jejich dům a řekla, že si to vyřídí sami. K manželovi přišla jen jednou, pokoušel se s ní milovat a ona utekla. Druhý pastor byl ve městě Lagos, neví, jak dlouho tam byla. Jiné problémy žalobkyně v zemi původu neměla. Na policii se neobrátila ani v Lagosu, protože se jednalo o

tradici a tu nikdo nezruší. Po příletu do ČR jí pomohla nějaká žena, vzala ji k sobě a poradila, kam má jít. Myslí si, že by jí řečené problémy hrozily i v případě návratu. K žádosti o objasnění cesty uvedla, že na kole jela k prvnímu pastoru a druhý ji odvezl v autě, jak dlouho cestovali, si nepamatuje. Téhož dne byla žalobkyně seznámena s podkladovými zprávami, nežádala jejich doplnění. S poslední zprávou, která monitoruje situaci v zemi původu za rok 2010 byla žalobkyně seznámena 14. 7. 2011. Soud při jednání konstatoval, že součástí správního spisu je i sdělení Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu v Českých Budějovicích ze dne 27. 7. 2011, doručené žalovanému dne 10. 8. 2011 o tom, že v průběhu trestního řízení vyšetřování trestné činnosti nigerijských státních příslušníků bylo zjištěno, že žalobkyně se dopravila na zdejší území za pomoci pachatelů prostřednictvím pozměněných cestovních dokladů a z důvodů legalizace svého pobytu neuvádí státním a policejním orgánům pravdivé informace. K dotazu soudu v tomto smyslu a případném pokračování šetření orgánů policie žalobkyně uvedla, že o takové činnosti nic neví a prostituci neprovozovala.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že namítaných pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.).

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství či partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci, v případě polygamního manželství, má-li již tato osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Soud po přezkoumání a projednání věci konstatoval, že naplnění podmínek ust. § 12 a) zákona o azylu neshledal, neboť žalobkyně uvedla ve své žádosti, že nebyla nikdy politicky jakkoli angažována, ani ve svých výpovědích se o podobné aktivitě nikdy nezmiňovala, soud se tak ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobkyně nebyla pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod, konečně, ani nic v tomto smyslu nenamítala ani v žalobě. V ní je namítáno nedostatečné zjištění skutkového stavu a neúplné a nekorektní hodnocení podkladových informací, neboť Nigerie neposkytuje ženám dostatečnou a účinnou ochranu před nuceným sňatkem a dalšími formami násilí a psychického nátlaku, žalovaný sám zmiňuje pouze nevládní organizace a lze tak mít za to, že státní orgány takové pronásledování trpí a nelze najít účinnou ochranu ani na jiném území Nigérie. Obdobné problémy hrozí žalobkyni i v případě návratu. Žalobkyně tedy namítala naplnění podmínek pronásledování na základě svého pohlaví dle ust. § 12 b) zákona o azylu a naplnění podmínek ust. § 14a) tohoto zákona, neboť jí hrozí ponižující zacházení pro případ návratu. Soud konstatoval, že podmínky ust. § 13 zákona o azylu, jak uvedeny shora, naplněny nejsou a též, že pro výrok o neexistenci důvodů udělení humanitárního azylu ve smyslu ust. § 14 měl správní orgán dostatečné podklady.

V dalším se tedy soud věnoval již pouze hodnocení případného naplnění žalobkyní namítaných ustanovení zákona o azylu, tedy ust. § 12b) a § 14a). Předně soud konstatuje, že nemohl souhlasit s námitkou žalobkyně v tom smyslu, že žalovaný se vůbec nezabýval státními formami možné pomoci žen v nesnázích

v Nigérii, neboť na str. 5 napadeného rozhodnutí žalovaného je jasně uvedeno, že Informace MV Velké Británie a Dánské imigrační služby ze dne 29. 10. 2008 popisuje snahu nigerijské federální vlády řešit násilí na ženách, od r. 2007 funguje v Abuij útluk provozovaný federálním ministerstvem pro ženské záležitosti a sociální rozvoj a ministerstvo se snaží zvýšit informovanost mezi policisty a dalšími státními orgány a úzce spolupracuje i s koalicí nevládních organizací LACVAW i náboženskými organizacemi, na které se ženy obracejí nejvíce. Federální vláda vytvořila dobře fungující Národní komisi pro lidská práva, poskytující bezplatnou právní pomoc a zprostředkování i potřebné fyzické ochrany obětí genderového násilí. Z tohoto pohledu tedy zcela jistě nemohl soud dospět k namítanému závěru, že stát trpí pronásledování žen z důvodu jejich pohlaví a pomoc nevládních organizací není dostatečná, proto žalobkyni nezbylo, než v její situaci opustit zem původu. Na základě uvedených informací naopak považuje soud za nedůvěryhodné, že by pastor v Lagosu neměl žádné zprávy o všech možnostech, které v zemi na ochranu žen celá řada nevládních organizací, ale i sám stát, provozuje a viděl jedinou naději žalobkyně v opuštění země, neboť je z podkladů zcela patrné, že cit. pomoc je ženám poskytována již více let. Podkladové zprávy hovoří o velmi reálné možnosti plnoleté ženy dovolat se takové pomoci, a to i s přesídlením, s ubytováním a s právní dopomocí a z pohledu soudu nelze říci, že Nigerie je zemí, která by nemohla účinnou ochranu poskytnout. Žalobkyně však žádnou podobnou pomoc nehledala, její výpověď o tom, jak cestovala do samotného Lagosu a její pobyt tam, je z pohledu soudu velmi málo věrohodná. Sama uvedla, že chodila do školy a získala tzv. druhý stupeň vzdělání, jistě ji tak nelze označit za zcela negramotnou a nechápající osobu. V neposlední řadě pak vznesenou námitku žalobkyně hodnotil soud z pohledu žalovaným uváděného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, tedy rozhodnutí, učiněného pod sp. zn. 7 Azs 3/2012 ze dne 8. března 2012 a v této souvislosti přistoupil na seriózní argumentaci žalovaného, že žalobkyně neměla žádné potíže v zemi původu se státními orgány, žádnou (v informacích o zemi původu, popsanou žalovaným na str. 4 – 6 napadeného rozhodnutí) pomoc státu či nevládních organizací nehledala a nedokázala ani rozumně vysvětlit, proč tak neučinila. Naopak, období 8 let svého života popsala prakticky tak, že si nevzpomíná. Neuvedla ani přibližně, k cílenému dotazu soudu, zda-li strávila u prvního pastora cca např. polovinu této doby, či pobývala déle na faře v rodné vesnici a poté v Lagosu. Soud je za dané situace přesvědčen, že její výpověď z uvedených důvodů ztrácí na potřebné věrohodnosti, tak jak konečně i NSS již opakovaně judikoval. I tak se však jedná o případné problémy se soukromými osobami, které žalobkyně neřešila hledáním účinné pomoci země původu – zde porovnej rozhodnutí NSS ze dne 20. 11. 2008, čj. 9 Azs 73/2008 - „nucené sňatky se vyskytují zejména v severní, muslimské části země a jsou oficiálně zakázány. Aby se ženy vyhnuly nucenému sňatku či ženské obřízce, mohou využít vnitřní emigrace v rámci Nigérie, zejména do Lagosu, kde se jim dostane pomoci“. Nakonec nelze přehlédnout ani další odkazy NSS, např. na rozhodnutí ze dne 22. 10. 2009 sp. zn. 1 Azs 48/2009. Z popsaného stavu věci tak plyne, že soud nemohl žalobkyni uvedený příběh hodnotit jako pronásledování azylově relevantní ust. § 12 b) zákona o azylu. Pokud pak žalobkyně namítala, že její návrat není možný, neboť splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu možné hrozby ponižujícího zacházení, pak soud plně odkazuje na své odůvodnění co do hrozby případného uzavření nuceného sňatku na svoji

argumentaci shora a co do namítaného ponižujícího pohovoru s imigračním úředníkem dodává, že takový pohovor je běžně prováděn s každým, kdo přichází do určité země bez potřebných dokladů, takový pohovor musela konečně žalobkyně podstoupit i v České republice za účelem zjištění všech potřebných údajů a takový pohovor jistě nemůže být hodnocen jako azylově relevantní ponižující zacházení ve smyslu ust. § 14a) odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Soud je přesvědčen s ohledem na všechny skutečnosti, které výše popsal a posléze hodnotil, že žádost žalobkyně byla podána zejména z důvodu legalizace zdejšího pobytu, soud souhlasí se závěrem správního orgánu, že žalobkyně žila v zemi původu poté, co opustila dle svého vyjádření domov, dalších 8 let prakticky bez jakýchkoliv problémů, soud tak považuje odůvodnění napadeného rozhodnutí co do neexistence azylově relevantního důvodu v případě žalobkyně – zejména viz jeho str. 4 – 6 a 8 – 9 za správné, přehledné a vyčerpávající. Žalobkyně nesplňuje podmínky ust. § 12 – 14 b) zákona o azylu a soud proto její žalobu zamítl jako nedůvodnou, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud zdůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal. Soudem ustanovenému zástupci žalobkyně je přiznána náhrada nákladů právního zastoupení žalobkyně samostatným usnesením.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 13. června 2012

JUDr. Jana Kábrtová, v. r.
samosoudkyně